

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

† СЕДМА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

В онова време, когато Исус си отиваше, тръгнаха подире Му двама слепци и викаха: помилуй ни, Исусе, сине Давидов! А когато дойде къщи, слепците се приближиха до Него. И Исус им рече: вярвате ли, че мога сторити това? Те Му казват: да, Господи! Тогава Той се допря до очите им и рече: нека ви бъде по вашата вяра. И очите им се отвориха, а Исус им строго заповяда: гледайте, никой да не узнае. А те, като излязоха, разгласиха за Него по цялата оная земя. Когато пък тия излизаха, ето, доведоха при Него един ням човек, хванат от бяс. И след като бесът видя изгонен, немият проговори. А народът се чудеше и думаше: никога не е бивало такова нещо в Израеля. А фарисенте думаша: Той изгонва бесовете със силата на бесовския княз. И ходеше Исус по всички градове и села, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеляваше всяка болест и всяка немощ у народа. (Мт 9:27-35)

Отеческо наследство

НАШИТЕ СЛЕПЦИ

*„Тогава Той се допря до очите им и рече: нека ви бъде по вашата вяра. И очите им се отвориха.“
Мат. 9:29-30*

Днешната евангелска история ни разказва, братя, за чудесното изцеление от Спасителя на двама слепци и на един бесноват, комуто бяс бил свързал езика. Това се случило в околностите на град Капернаум след възкресяването дъщерята на началника на иудейската синагога Иаир.

Тези двама слепци вървели след Исуса Христа и викали: *„Помилвай ни, Исусе, сине Давидов!“* А когато Той се прибрал в къщи, слепците се приближили до Него и Исус им

рекъл: *„Вярвате ли, че мога сторити това?“* Те му казали: *„Да, Господи!“* Тогава Той се допрял до очите им и рекъл: *„Нека ви бъде по вашата вяра“*. Очите им се отворили и Исус строго им заповядал: *„Гледайте,*

никой да не узнае“. А те излезли и разгласили за Него по цялата оная земя (срв. Мат. 9:27-31).

Станалото е ясно: слепците веднага прогледали само по едното слово на Спасителя. Творецът на човека, Който Сам е Светлина и Подател на светлината, казал дума и словото станало дело. Казал творческото слово: да бъде – и слепците веднага станали зрящи. И този чуден дар Той дал на слепците само за едната им вяра, без никакви заслуги от тяхна страна: *„Нека ви бъде по вашата вяра“*.

Така приятна е за Бога у човека тази проста и искрена вяра в Божието всемогъщество! Така силно действа вярата! Таква чудеса стават чрез нея! А имаме ли ние с вас вяра? Ако имаме, тогава и ние не може да не виждаме в себе си дивните Божии дела и в душите, и в телата си. Господ и сега е с нас по Своето божествено обещание: *„Аз съм с вас през всички дни до свършека на света“*, казал Той на учениците Си преди Своето възнесение на небето (Мат. 28:20). *„Исус Христос е същият вчера, и днес, и вовеки“* (Евр. 13:8). Аз виждам чудесата на Неговото милосърдие и сила в мен всеки ден и ежедневно прославям Неговите милости, които нямат брой.

Говорейки за евангелските слепци и тяхното чудесно изцеление от Исуса Христа поради вярата им, аз мислено се пренасям към едни други слепци, а именно към слепците, обзети от душевна слепота, която е много по-опасна и гибелна от телесната слепота.

Първо, това е слепотата на хора недоучили, или претърпкали главите си с наука, хора от днешното време, които в премъдрото устройство на света не виждат Божията ръка, създала и управляваща всичко, а смятат, че е плод на случайността, дори собственото им съществуване, и правят от живота си игра и забавление, и когато тази играчка им омръзне по някаква причина, те или безпощадно я

строшават, тоест посягат на живота си, или животът им става поредица от злодеяния, като така се утешават от човешките нещастия.

Тази слепота е гибелна за тях самите и за обществата, защото тези хора се смятат за зрящи, умни и едва ли не за добри хора, а всички останали,

конто не са част от тяхната шайка считат за невежи и подли. Като четем ежедневните известия за различни произшествия, ние се съблъскваме и с убийства, самоубийства, пиянство, разврат, нагли грабежи на обществени средства, палежи на градове и села... Правейки равностметка на всички тези произшествия, ние стигаме до неизбежното заключение, че тези хора са се отвърнали от Бога, от вярата, от Божията Църква, че те са слепи, бродят в мрак, без да знаят към какво се стремят и какво ще излезе от всичко това.

О, злощастни времена! О, времена на безверие! О, времена, предвещаващи приближаването на Страшния съден ден!

Пазете се, братя, от тази слепота на неверието и самооглупяването. Простете за израза, но не мога да нарека по друг начин хората, които постъпват толкова нагло и безразсъдно. Къде е у тези хора светлината на разума и съвестта? Как са се лишили от светлината на вярата?

Второ, душевната слепота е слепотата на разколите и суетерията.

Трето, душевната слепота е слепотата на простолюдието, което не познава най-важните истини на своята вяра и правилата на християнския живот. Но тази слепота е различна от онази, за която говорихме по-горе, тя е неволна.

Дръжте се, братя, по-здраво за вярата на своята свята Божия Църква, която ви учи на всичко добро, полезно, свято и душеспасително. Не слушайте днешните самоволни глупци, имащи за свой учител дявола и стараещи се да развратят вашите прости християнски руски души. Имайте през целия си живот страх Божи, помнете Второто страшно пришествие на Господа Исуса Христа и страшния за цялата вселена съд и старателно изпълнявайте Божиите заповеди и делата свързани с вашето звание. Изучавайте вярата и произхождащите от нея задължения. Просвещавайте се, освещавайте се, изправяйте се и се спасявайте.

Друго чудо, за което се разказва в днешното Евангелие, е изгонването на беса от един бесноват човек. Господ изгони беса от немия и той започнал да говори. Слава на Твоето Божествено всемогъщество, Христе Боже! Ти заповядваш на злите духове и те с трепет изпълняват Твоето повеление, макар с характерната им злоба, в която пребивават неразкаяни.

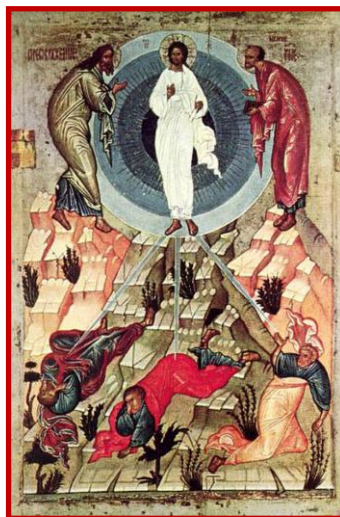
Господи, изгони от нас немия дъх, защото и ние сме подвластни на неговата сила, когато трябва усърдно да се каем пред Тебе. Тогава ние ставаме неми и не знаем какво да говорим. Когато е нужно усърдно да се молим, ние пак онемяваме и не знаем как да се молим, за какво да просим, за какво и как да благодарим. На раздумка за житейски неща езикът ни свободно се движи и понякога не можем да млъкнем, а когато се дойде до божествените неща, до спасението на душата, езикът се вкаменява. Къде в обществото е прието да се говори за божественото, за спасението на грешната душа, за вечния живот? Почти никъде. Тук ние сме неми.

Господи, избави ни от немия дъх и ни научи какво да говорим и кое е угодно на Тебе, нашия Бог и Спасител. Амин.

Св. прав. Иоан Кронщадски
Източник: www.rodby.com

Господски празници

СВЕТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ НА ГОСПОДА БОГА, НАШИЯ СПАСИТЕЛ ИСУС ХРИСТОС (6 август)

ТРОПАР, ГЛАГ 7

*Преобразился еси на горе,
Христе Боже,
показавый учеником
Твоим славу Твою, якоже
можаху:*

*да возсияет и нам
грешным свет Твой
присносущный,
молитвами Богородицы,
Светодавче, слава Тебе.*

Преобразил си се на планината, Христе Боже, показвайки на учениците си Твоята слава според силите им;

нека възсияе и над нас Твоята вечна светлина по молитвите на Богородица: Светодавче, слава на Тебе.

ИКОНАТА НА ПРЕОБРАЖЕНИЕ

(...) На една руска икона от XI в. приписана на Теофан Грък виждаме Христос в слава: Той е изобразен в горната част на иконата на планина, но без да я докосва с нозете си. Облечен в бяло или злато, за да се подчертае светлината. Той обвива в светлината заедно Моисей и Илия. Всеки от тях е застанал на планина и също не докосва земята с нозете си. Като духовни водачи, срещнали Бога, те са поставени на върха на планините. И двамата са свидетели на Стария Завет, видели Бога на Синай и на Кармил. На Тавор Христос им говори за страданията, които навлизават. Моисей е представител на починалите, докато Илия, издигнат жив на небето в огнена колесница, представлява живите. Долу апостолите, още неоткъснати от земното са проснати на земята, смаяни от това, което се случва. Петър (отляво), объркан и изненадан, предложил да направят три сенника, мислейки, че вече са в края на историята. Той се радвал на възможността да се върне към първоначалното състояние на човека преди грехопадението. Но им се дава възможност да видят осмия ден, за да затвърдят вярата си и като свидетели на събитието да се върнат и да изпълнят апостолската си мисия.

(Публикувано със съкращения)

Даннел Русял
Източник: www.pravoslavie.bg

НАЧАЛО НА БОГОРОДИЧНИЯ ПОСТ (1-ви август)

**СВ. ГРИГОРИЙ ПАЛАМА: ОМНИЯ ЗИ
ПРОИЗНЕСЕНА НА МОЛЕБЕНА, КОЙТО СЕ
ИЗВЪРШВА В ПЪРВИЯ ДЕН НА АВГУСТ**

*"Бог не е сътворил смъртта и не се радва, кога гинат
живите"* (Прем. Солом. 1:13).

Ако Господ не е сътворил смъртта и не е причина за всички теготи, които я съпътстват, откъде произлиза нашата немощ, болестите и другите видове зло, от които се ражда смъртта? Тяхното съществуване е следствие от първоначалното ни непослушание към Бога, от престъпване на дадената ни от Бога заповед, от прародителския грях, извършен в Божия рай. Болестта, немощите и разновидното време на изкушенията произтичат от греха, защото поради него ние сме облекли кожената дреха – това боледуващо, смъртно и подложено на множество скърби тяло, преминали сме в този подвластен на времето и смъртта свят и сме осъдени да живеем многотрадален и твърде нещастен живот.

И така – болестта се оказва път, кратък и тежък, на който грехът е извел човешкия род и чийто заключителен пункт, край на пътешествието, е смъртта. Бог не само не е сътворил смъртта, но и удържал нейното появяване. Но доколкото създал човека живо същество, притежаващо самовластие (*т.е. свободна воля – Бел. прев. от гръцки*), Той не би могъл да я възпре, без по този начин да наруши Своето дело, отнемайки ни даденото от Него власт над самите себе си. Но в премъдростта и благостта Си Той намерил начин да предпази човека от смъртта, като в същото време съхрани неприкосновена свободата на волята му. Как станало това? Със създаването и оживотворяването на човека Бог му внушил съвет, в който се съдържало безсмъртието, и за да подсили този животворящ съвет, Той му придал формата на заповед. Господ ясно предрекъл, че нарушаването на живителната заповед ще доведе до смърт – не толкова до смърт на тялото, колкото до смърт на душата – казвайки на двойката наши прародители *"От дървото за познаване на добро и зло, да не ядеш от него; защото в който ден вкусиш от него, бездруго ще умреш"* (Бит. 2:17).

Завележете, че Той не им говори във формата на заповед: в деня, в който ядете, ще умрете, защото Неговата заповед е начало на битие за всичко, което установява (както е казано): *"Защото Той рече, и всичко стана"* (Пс. 32,9). Той не повелява да има смърт, но предсказва нейното съществуване, основано на престъплението: *"да не ядеш от него; защото в който ден вкусиш от него, ... ще умреш"*. Не вихме стигнали до смъртта, ако бяхме пазили съвета и бяхали от това престъпление.

Разбираме, че тогава Господ говорил не за смъртта на тялото, а на душата по това, че те (Адам и Ева) не умрели телесно в деня, в който вкусили от забраненото дърво.

В какво се състои смъртта на душата? В Богооставеността. Защото е невъзможно светлината и тъмнината да обитават едно и също място. Мракът настъпва, когато светлината напусне мястото и има своето битие не от светлината, а от сянката, получена при преграждане на достъпа до нея. Така когато Бог, Който Сам е Живот и е Живот за всички, особено живеещите духовен живот, присъства в душата, невъзможно е там да бъде и смъртта. Когато Бог остави душата, към нея пристъпва смъртта, която има битие не от Бога, а именно от това, че Бог е оставил душата заради греха.

Въпросът е как би могъл да изостави душата Този, Който е вездесъщ и Който никъде не отсъства? Това е възможно, защото душата първа съзнателно е оставила Бога, а Той не прилага сила по отношение на нейната свободна воля. Така че не Бог, Който ни е създал, а ние сами се оказваме виновни за нашата богооставеност. Уви, оказваме се родители на собствената си смърт, съзнателно загърбвайки създалия ни за живот, винаги присъстващ и животворящ чрез Себе Си Владика. Приличаме на хората, които присвиват очи посред бял ден и съзнателно се крият от светлината, която ги осиява. Защото, оставяйки живителната Светлина, оставяйки Бога заради престъплението и съзнателно отстъпвайки от Живота, ние приехме смъртоносния съвет на сатаната и с това заселихме в себе си същия мъртъв дух като този на вече оставилния Бога и действителен виновник за нашето умъртвяване и смърт.

Говоря за смъртта на душата, която, отделяйки се от Бога, по думите на апостол Павел *"жива е умряла"*. Животът ѝ в такова състояние е по-лош даже от смъртта. Защото тя – инертна за всяко добро начинание и притежаваща енергия за всякакво зло, заплитаща се в интриги и самоубийствено зло – непрестанно се самоувлича надолу.

Може би мнозина винят Адам, че така леко послушал злия съвет, нарушил Божията заповед и с това станал виновник за нашата смърт. Но да пожелаеш да вкусиш от някакво смъртоносно растение преди да е станало известно от опит, че то е такова, не е едно и също с това страстно да желаш да ядеш от него, когато от опит е вече известно, че е смъртоносно. Така че по-голям үпрек заслужава този който, при съществуващия вече опит, поглъща отровата и така нещастно навлича върху себе си смъртта, отколкото направилният това преди опита и понасящ последиците на своето действие.

Преди да е имал опит, Адам се вслушал в злия съвет, нарушавайки съвета и заповедта на Благия. Но нали всеки от нас, уви, постъпва по този начин, независимо, че опитът вече се е осъществил и резултатът от заплахата е известен. Затова всеки от нас заслужава да бъде үпрекнат и осъден много повече от Адам.

Може би някой ще каже: в нашите условия няма нито такова дърво, нито Божията забрана да вкусьваме от него. Но макар дървото да не съществува в непосредствената ни среда, съществува Божия заповед, която и сега важи за нас, които ѝ се покоряваме и искаме да живеем в съгласие с нея. Тя ни

освобожава от наказанието за всички лични грехове и заедно с това – от прародителското проклятие и присъда. А тези, които я нарушават и сега, тези, които пред нея предпочитат съвета и достъпа на лукавия, отпраща в онази вечна огнена геена, заплашваща и приготвена за дявола и неговите ангели.

Тази Божия заповед, която стон пред нас, е покаянието.

За да поставим неговото начало не трябва да се докосваме повече до забраненото. Защото след изгонването от мястото на блаженство у Бога и справедливото ни откъсване от Божия рай, когато пропаднахме в това тресавище и бяхме осъдени да прекарваме живота си заедно с безсловесните твари, ние се лишихме от всяка надежда – ако още сме я имали – да бъдем повикани отново в рай. Тогава Самата Правда, взимайки върху Себе Си нашето наказание или по-добре да се каже – справедливо съгласявайки се то да ни постигне и възприемайки го върху Себе Си, сега в изобилието на Своето човеколюбие и благодат, в сърдечната Си жалост слезе при хората и стана човек като нас (макар и безгрешен), за да може чрез подобното да научи и спаси подобното. Възвести спасителния съвет и заповедта за покаяние, като каза: "Покайте се, защото се приближи царството небесно" (Мат. 4:17). Защото до Въпльщението на Словото Божие царството небесно беше толкова далече от нас, колкото отдалечено е небето от земята. Когато Невесният Цар снизходи, за да обитава с нас и съблаговолит да приеме единение с нас, царството небесно се приближи за всички ни.

(Следва)

Превод от руски: Иллана Александрова
Източник: www.pravoslavie.bg

Детски свят

КОГО ЩЕ ПОВИКА ГОСПОД?

Отец Амвросий винаги казваше, че нашият Господ обича смиренните и им дарува Своята милост. А какво е смиренното? За да ни стане поне мъничко ясно, отчето разказваше такава една история: Живяла някога една знатна госпожа. Тя имала несметни

богатства и много слуги. И започнала да мисли за себе си, като за много важна особа и забележителен човек.

Веднъж нашата госпожа заспала и видяла в съня си Господа Исуса Христа, а пред Него – тълпа от хора. Господ повикал при Себе Си най-бедната селянка, облечена в толкова вехти дрехи, че на човек му дожалявало, като я погледне.

– Нищо, – помислила си госпожата, – следващата, която повика ще бъда аз.

Ала после Господ повикал при Себе Си няколко бедни мъже, а след това и други отхвърлени, и нещастни хора.

– Но, как така? – си мислела госпожата. – Та аз съвсем не съм лош човек, и дори много добри дела съм сторила!

Гледала тя и какво да види, Господ вече престанал да призовава хората. Искала да Му напомни за себе си, а Той съвсем се отвърнал от нея. В този момент нашата госпожа паднала на колене и признала, че е най-окаяна от всички и не е достойна да влезе в Царството Небесно.

А накрая отец Амвросий добавяше:

– Ето такива са нужни там!

Автор: Марина Альошина
Преведе от руски език: Йоанна Калешева
Източник: www.katbankabg.com

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

31 юли † 7 Неделя след Петдесетница. Св. праведен Евдоким Кападокийски. Св. мчца Юлита. Гл. 6, үтр. ев. 7, ап. Рим. 15:1-7 (с. 114), лит. ев. Мт 9:27-35 (Богородични заговезни)

1 август Произхождение (изнасяне) на св. Кръст. Св. мчци 7 братя Макавен. Св. Соломония. Св. Елеазар (Водосвет) (Начало на Богородичния пост) (Тип. с. 383) (вечерта - вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

2 август * Пренасяне мощите на св. архидякон Стефан. Св. свщмчк Стефан, папа Римски (Тип. с. 386) (вечерта - вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

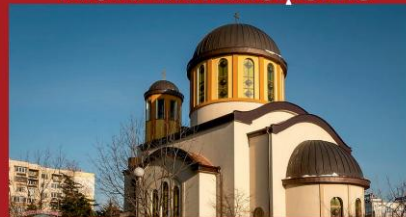
3 август Преп. Исакий, Фавст и Далмат (вечерта - вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

4 август Св. 7 отроци в Ефес. Св. прпмчца Евдокия (вечерта - вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

5 август Св. мчк Евсигний (Предпр. на Преображение Господне) (Тип. 389)

6 август † Преображение Господне (Тип. с. 390) (Разрешава се рибва)

ЗА ИЗОГРАФИСВАНЕТО НА НОВИЯ ХРАМ "СВЕТО БЛАГОВЕСТИЕ"

ДАРЕНИИ СЕ ПРИНАЯТ ПО СМЕТКА:

IBAN: BG50UBBS80021090315830 | BIC: UBBSBG60

Обединена българска банка

За :Църковното настоятелство при храм „Св. прор. Илия“
(София, п.к.1582, ж.к. „Дружба 2“, бул. „Цветан Лазаров“)

Внорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Внорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg